

Sygn. akt I CSK 456/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa J. R.

przeciwko E. spółce akcyjnej

w S.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej S. spółki akcyjnej w G.
o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 maja 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 października 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego

UZASADNIENIE

Powódka J. R. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 października 2020 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 18 lipca 2018 r., którym zasądzono na rzecz powódki od pozwanego E. S.A. kwoty 157 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 8 300 zł tytułem odszkodowania. Sąd odwoławczy oddalił powództwo w całości.

Sąd Najwyższy zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca podnosi, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika

z rażącego i dostrzegalnego naruszenia przepisów postępowania, które miało znaczący wpływ na wynik sprawy. W szczególności, w ocenie skarżącej niezasadnie nie doszło do wyłączenia biegłego *ad hoc* z zakresu chirurgii plastycznej z uwagi na istniejącą uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności biegłego w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juredyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Nie sposób podzielić argumentacji skarżącej na uzasadnienie jej stanowiska z dwóch przyczyn. Po pierwsze, zważywszy że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c., nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 – nie publ.). Wymaganie to uzasadnione jest okolicznością, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnego do rozpoznania powódka nie powołała konkretnych przepisów prawa procesowego, w których naruszeniu upatruje źródła oczywistej zasadności składanej skargi, co czyni uzasadnienie zbyt ogólnym i niepodlegającym ocenie Sądu Najwyższego w składzie rozstrzygającym w przedmiocie przyjęcia skargi.

Ponadto skarżąca odnosi się do niewyłączenia biegłego *ad hoc*, nie argumentuje jednak, na czym jej zdaniem polegały okoliczności przesądzające o konieczności jego wyłączenia. Nie mogąc odnieść się do ewentualnych podstaw wyłączenia, Sąd Najwyższy zaznacza jednak, że wyłączenie biegłego w myśl art. 281 k.p.c. nie następuje z urzędu, lecz stanowi rozstrzygnięcie sądowe (art. 281 § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.